

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobců: **a) Ing. Z. K., b) Ing. M. P.,** zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha, **c) Ing. D. V.,** zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** RNDr. F. Č., **II)** J. D., **III)** Ing. J. Š., **IV)** J. S., **V)** V. V., **VI)** Ing. P. S., **VII)** J. S., **VIII)** M. N., **IX)** RNDr. A. K., Ph.D., **X)** S. H., **XI)** H. P., **XII)** J. M., **XIII)** J. Č., **XIV)** Mgr. K. L. **XV)** RNDr. E. Š., **XVI)** V. D., **XVII)** J. J., **XVIII)** K. L., **XIX)** V. Č., **XX)** Ing. V. B., **XXI)** B. N., **XXII)** Ing. P. S., **XXIII)** PhDr. H. K., **XXIV)** J. H., **XXV)** B. H., **XXVI)** E. S., **XXVII)** M. K., **XXVIII)** M. B., **XXIX)** K. B., **XXX)** A. S., **XXXI)** A. T., **XXXII)** P. B., **XXXIII)** P. S., **XXXIV)** A. H., **XXXV)** B. V., **XXXVI)** D. L., **XXXVII)** I. B., **XXXVIII)** Ing. J. R., CSc., **XXXIX)** L. K., **XL)** Z. T., **XLI)** J. T., **XLII)** B. K., **XLIII)** P. P., **XLIV)** Ing. L. K., **XLV)** RNDr. J. S., **XLVI)** S. K., **XLVII)** M. S., **XLVIII)** Ing. T. R., **XLIX)** P. S., **L)** Stavební bytové družstvo "SEVERNÍ MĚSTO", se sídlem Lodžská 568/14, Praha 8, **LI)** SVJ X, **LII)** "G. o.s.", se sídlem X, **LIII)** P., a.s., se sídlem Bítovská 1227/60, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce b) a žalobce c) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 6 A 179/2014 - 193,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 6 A 179/2014 - 193, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. S-MHMP 1081688/2013/SUP/Li, č. j. MHMP 1019491/2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům a), b) a c) na náhradě nákladů řízení o žalobě částku celkem 30 731 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.

IV. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobcům b) a c) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti celkem částku 18 365 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.

V. Žalobce a) **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

VI. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.

VII. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Úřad městské části Praha 8, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“), na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení LIII) rozhodnutím ze dne 22. 5. 2013, č. j. MCP8 147816/2012, sp. zn. MCP8 030679/2012/OV.Pet, povolil umístění stavby nazvané „Obytný soubor P.“ na pozemích p. č. X v katastrálním území T. (dále také „stavba“).

[2] Stavba je v rozhodnutí popsána jako obytný soubor o dvou částech, jižní a severní, se společnými dvěma podzemními podlažími propojenými rampou, rozdělený na sekce A až E (sekce A a B budou mít deset nadzemních podlaží, z toho jedno ustoupené, sekce C, D, E budou mít čtyři nadzemní podlaží), čítající 103 bytů včetně technologického a provozního zázemí, 2 nebytové prostory, mateřské centrum, 2 nebytové jednotky (ateliéry), 130 parkovacích míst v podzemních garážích, 15 parkovacích míst při ulici X, celková hrubá podlažní plocha max. 11 992 m^2, zastavěná plocha max. 2 338 m^2.

[3] Žalovaný k odvolání žalobců (a dalších účastníků územního řízení) rozhodnutím ze dne 17. 7. 2014, č. j. MHMP 1019491/2014, sp. zn. S-MHPM 1081688/2013/SUP/Li, částečně změnil prvostupňové rozhodnutí (v části týkající se vzdálenosti stavby od sousedních pozemků a dále změnil použitý termín „telefonní přípojka“ na termín „rozvod telefonního vedení“), ve zbytku rozhodnutí o umístění stavby potvrdil (dále také „rozhodnutí o odvolání“).

II.

[4] Žalobci a), b) a c) podali proti rozhodnutí o odvolání žalobu k Městskému soudu v Praze. V žalobě namítli, že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací. Jejich námitky stran nesouladu s územně plánovací dokumentací správní orgány vypořádaly nedostatečně a nesprávně. Správní orgány dále porušily zásadu legitimního očekávání a předvídatelnosti postupů správních orgánů. V této souvislosti žalobci odkázali na rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. 8. 2004, č. j. MHMP/73590/2004/OST/No, ve kterém byla podstatně menší stavba v rámci daného místa shledána nepřípustnou. V dalším žalobním bodě žalobci uvedli, že umísťovaná stavba nerespektuje charakter a strukturu okolní zástavby a požadavky na zachování pohody bydlení, kvality prostředí a hodnoty území. I tyto námitky dle žalobců správní orgány

vypořádaly nedostatečně a nesprávně. V rámci dalšího žalobního bodu žalobci konstatovali, že v rozporu s požadavky vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. Prahy“) nejsou prostory pro zařízení na shromažďování komunálního odpadu vymezeny uvnitř domu, nýbrž vně. Žalobci nesouhlasili ani se závěrem správních orgánů, že umísťovaná stavba splňuje požadavky minimálního odstupu staveb podle čl. 8 odst. 2 a 9 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Žalobci dále poukazovali na to, že rozhodnutí o umístění stavby je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, na základě jaké dokumentace má být stavba umístěna. Ve výroku je pouze sděleno, že stavba bude umístěna tak, jak je zakresleno v ověřené grafické příloze. Výrok je tudíž neurčitý, neboť v něm není specifikováno, kdy, kým a pod jakým číslem byla daná příloha vypracována. Dále žalobci brojili proti nedodržení procedury ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“).

[5] Městský soud v Praze rekapitulovanou žalobu zamítl shora označeným rozsudkem ze dne 28. 2. 2017. Městský soud nepřisvědčil námitce, že se správní orgány nedostatečně zabývaly souladem stavby s územně plánovací dokumentací, resp. územním plánem. Soud citoval pasáže z rozhodnutí správních orgánů a dospěl k tomu, že správní orgány se předmětnými tvrzeními žalobců o nedodržení podmínek umístění stavby do daného území zabývaly dostatečně a své závěry přezkoumatelně odůvodnily. Obdobně nahlížel soud i na námitky poukazující na nedostatečnost argumentace správních orgánů stran souladu stavby s charakterem a strukturou okolní zástavby a zachováním pohody bydlení, kvality prostředí a hodnoty území. Ani při jejich vypořádání správní orgány nepochybily, a městský soud proto jejich odůvodnění jako dostatečné a přezkoumatelné převzal. Soud se odmítl věcně zabývat tvrzeným porušením čl. 50 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy vyvolaným tím, že prostory pro zařízení na shromažďování komunálního odpadu nejsou vymezeny uvnitř stavby, nýbrž vně. Soud uvedl, že žalobci nejsou vlastníky nemovitých věcí přímo sousedících s pozemkem, na kterém má být zařízení na shromažďování komunálního odpadu umístěno. Nejsou proto dotčeni na vlastnických právech, a nemohou se domáhat vypořádání dané námitky soudem. Městský soud se odmítl věcně zabývat i tvrzeným porušením § 20 odst. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 11. 2006, č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) z důvodu, že na území hlavního města Prahy platí vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Důvodnými neshledal městský soud ani tvrzení žalobců o nedodržení minimálního odstupu staveb podle čl. 8 odst. 2 a 9 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, jakož ani námitky poukazující na neurčitost výroku rozhodnutí o umístění stavby a nedodržení procedury podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Městský soud shledal odůvodnění správních rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné.

III.

[6] Proti rozsudku městského soudu podali žalobce b) a žalobce c) (dále též „stěžovatelé“) společnou kasační stížnost.

[7] Stěžovatelé v kasační stížnosti primárně poukazovali na nepřezkoumatelnost rozsudku a správních rozhodnutí. Stěžovatelé v žalobě (jakož i ve správním řízení) namítali, že území, do kterého má být umístěna stavba, je územím stabilizovaným, v němž je zapovězen významný územní rozvoj; je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti rozsáhlé stavební činnosti [příloha č. 1, oddíl 8, odst. 3 změny Z 1000/00 Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy schváleného usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 dne 9. 9. 1999, jehož závazná část byla vyhlášena obecně závaznou vyhláškou hl. m. Prahy č. 32/1999 Sb. (dále též „územní plán")]. Předmětnou stavbu nelze označit za zachování, dotvoření nebo rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Z důvodu, že území je kompozičně dotvořeno, nelze uvažovat o dotvoření struktury. Rehabilitací by pak bylo znovunavrácení funkcí stávajícím objektům, nikoliv však odstranění dosavadní dvoupodlažní budovy mateřské školy, resp. jeslí, která má být nahrazena předmětnou stavbou. V rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nebyly uplatněné námitky přezkoumatelným způsobem vypořádány. I přes tento fakt městský soud odůvodnění správních orgánů v zásadě pouze převzal. To stejné platí i pro námitky, že územní plán zapovídá významný rozvoj, resp. rozsáhlou stavební činnost, že stavba je umísťována do území s ochranou zeleně a stavbu by bylo možné do daného území umístit jen výjimečně. Nepřezkoumatelnost rozsudku způsobuje dále to, že městský soud pominul vypořádat žalobní námitku cílící na porušení zásady legitimního očekávání. Stěžovatelé v žalobě (stejně jako ve správním řízení) poukazovali na to, že v daném místě nebylo v minulosti povoleno umístění podstatně menší (šestipodlažní) stavby. Nyní posuzovaným rozhodnutím však bylo povoleno umístění stavby dvanáctipodlažní. V dalším stížním bodě stěžovatelé vytkli městskému soudu, že nesprávně vypořádal jejich tvrzení o nesouladu stavby s charakterem a strukturou okolní zástavby, resp. s požadavky na zachování pohody bydlení, kvality prostředí a hodnoty území. Stěžovatelé v žalobě namítali, že předmětná stavba nesplňuje požadavky stanovené v § 90 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „stavební zákon"), v čl. 4 odst. 1, v čl. 13 odst. 1 a v čl. 22 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stavba nerespektuje charakter a uspořádání stávající zástavby, která je tvořena vysokými bytovými domy s malou zastavěnou plochou a nízkými objekty občanské vybavenosti a rodinnými domy s velkou zastavěnou plochou. Umísťovaná stavba násilně kombinuje oba prvky, neboť má značnou zastavěnou plochu i výšku. Stavba nerespektuje ani urbanistickou povahu místa, když má zcela jiný tvar a rozměr než jakákoliv stávající budova. S těmito tvrzeními se městský soud vypořádal pouze tak, že citoval rozhodnutí správních orgánů, aniž by reagoval na konkrétní žalobní námitky. Správní uvážení provedené správními orgány je nadto nedostatečné a nelogické. Závěry správních orgánů o tom, že danou rozsáhlou stavbou dojde ke zjemnění sídliště a vytvoření vhodného přechodu mezi panelovými a rodinnými domy, jsou podle stěžovatelů zcela nelogické a absurdní. Stěžovatelé rovněž vytkli městskému soudu, že se odmítl meritorně zabývat jejich žalobní námitkou stran nesprávného umístění zařízení na shromažďování komunálního odpadu. Podle stěžovatelů je nerozhodné, že nejsou vlastníky nemovitostí přímo sousedících s pozemkem, na kterém má být dané zařízení umístěno. Nádoby na odpad umístěné na komunikaci vedoucí kolem domů, ve kterých bydlí stěžovatelé, se mohou dotýkat jejich práv. Stěžovatelé rovněž zpochybnili tvrzení soudu, že na věc nelze aplikovat vyhlášku č. 501/2006 Sb. Stěžovatelé dále namítli nedodržení odstupových vzdáleností umísťované stavby se sousedními objekty podle čl. 8 odst. 2 a 9 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Poukazovali na nedostatečně odůvodněné závěry o dodržení

odstupových vzdáleností. Podle stěžovatelů byly nesprávně určeny minimální odstupy mezi sousedními objekty. Soud se nadto nezabýval Technickou zprávou Ing. J. R., CSc., která závěry stěžovatelů o nedodržení odstupových vzdáleností podporuje. Dále uvedli, že rozhodnutí o umístění stavby je nepřezkoumatelné z důvodu, že z jeho výroku není zřejmé, na základě jaké konkrétní dokumentace má být stavba umístěna. Konečně namítli nedodržení procesů ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle stěžovatelů bylo nutno na posuzovaný záměr hledět jako na záměr nový, kterýžto podléhá komplexnímu posouzení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Stejně tak namítali, že je nerozhodné, jak podstatnou či nepodstatnou změnou záměr prošel, neboť výjimky z nutnosti posouzení záměru se vztahují výhradně k záměrům již realizovaným.

[8] Z výše uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu, jakož i rozhodnutí správních orgánů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelé požádali i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Usnesením ze dne 7. 6. 2017, č. j. 7 As 143/2017 - 55, zdejší soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[11] Žalobce a), který nepodal kasační stížnost, ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že realizací stavby může dojít k nenávratnému narušení statiky stávajících bytových domů. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl.

VI.

[12] Ke kasační stížnosti se dále vyjádřila osoba zúčastněná na řízení LIII). Podle ní byla kasační stížnost podána opožděně. K obsahu kasační stížnosti pak sdělila, že městský soud posoudil správně námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o umístění stavby, nesouladu s územně plánovací dokumentací i odstupových vzdáleností. Dále konstatovala, že z pouhé výšky a hmoty stavby nelze dovozovat, že by nezapadla do stávajícího prostředí. Stavbu je nutné hodnotit v celém kontextu. Zařízení na shromáždění komunálního odpadu se bude nacházet v separátním přístřešku, a dojde proto k zamezení šíření nepříznivých vlivů. Městský soud se adekvátně vypořádal i s namítanou absencí podkladu pro posouzení vlivu stavby na životní prostředí. Osoba zúčastněná na řízení LIII) dále brojila proti přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Poukázala i na nález Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. II. ÚS 310/04, a uvedla, že přiznáním odkladného účinku jí vzniká újma. Osoba zúčastněná na řízení LIII) proto navrhla, aby bylo usnesení o přiznání odkladného účinku zrušeno. Pokud k tomu Nejvyšší správní soud nepřistoupí, požádala o podání právního výkladu, zda platí usnesení Městského soudu

v Praze ze dne 7. 10. 2014, kterým byl přiznán odkladný účinek žalobě, a zda běží lhůta platnosti rozhodnutí o umístění stavby podle § 93 odst. 1 stavebního zákona. Požádala o co nejrychlejší rozhodnutí ve věci z důvodu vysokých a nadále vznikajících nákladů spojených s realizací stavebního záměru.

VII.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek byl zástupci stěžovatelů doručen dne 24. 4. 2017. Kasační stížnost pak byla podána k poštovní přepravě dne 5. 5. 2017.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, resp. na nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí.

[16] Zdejší soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (zde městského soudu) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[17] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil (srov. rozsudky zdejšího ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 - 31, ze dne 19. 9. 2016, č. j. 5 As 12/2016 - 23). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, je rozsudek nepřezkoumatelný i tehdy, pokud krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu opomene přezkoumat jednu ze žalobních námitek. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 111, uvedl, že krajský soud je povinen se v rozhodnutí o žalobě vypořádat se všemi žalobními námitkami; opomene-li se krajský soud zabývat byť i marginální námitkou, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit. Argumentem *a minori ad maius* pak musí být shledán nepřezkoumatelným rozsudek za situace, kdy správní soud řádně nepřezkoumá stěžejní námitku účastníka řízení (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01). Výše uvedené závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně vypořádat námitky účastníků řízení. Z odůvodnění správních rozhodnutí musí rovněž vyplývat, z jakého důvodu považoval správní orgán uplatněné námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. Pokud takto správní orgán (vč. odvolacího orgánu, kterému taková povinnost vyplývá z § 89 odst. 2 správního řádu) nepostupuje, vede to ke zrušení jeho rozhodnutí správním soudem (vedle výše uvedené judikatury srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 2 As 73/2012 - 20, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.). Zmínit lze i judikaturu vztahující se ke správnímu uvážení a jeho přezkumu správními soudy. Z ní vyplývá, že správnímu soudu nepřísluší zasahovat do oprávnění správních orgánů (na základě svých odborných znalostí) posoudit podmínky rozhodné pro umístění stavby. Aby však správní soud mohl posoudit, zda správní orgány nevybočily ze zákonných mezí, resp. nezneužily své uvážení, je třeba, aby rozhodnutí správních orgánů byla řádně odůvodněna. Pokud správní orgán takto nepostupoval, může to rovněž vést ke zrušení jeho rozhodnutí (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 - 48, ze dne 25. 6. 2009, č. j. 5 As 49/2008 - 62, ze dne 13. 8. 2014, č. j. 2 As 91/2014 - 36 atp.).

[18] Nejvyšší správní soud se zabýval tím, zda správní orgány, resp. městský soud výše uvedeným povinnostem dostály.

[19] Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatnili řadu námitek, ve kterých vytýkali městskému soudu, že opomněl vypořádat uplatněné žalobní námitky, popř. že je vypořádal s poukazem na zcela nedostačující odůvodnění správních orgánů.

[20] Předně stěžovatelé namítali, že správní orgány nedostatečně odůvodnily splnění podmínek stanovených v územně plánovací dokumentaci, resp. v územním plánu. Konkrétně nesouhlasili s tím, jak se správní orgány vypořádaly s jejich tvrzeními, že v daném stabilizovaném území je možné provádět (ve smyslu přílohy č. 1, oddílu 8, odst. 3 shora označené změny územního plánu) pouze zachování, dotvoření a rehabilitaci stávající urbanistické struktury, nadto bez možnosti rozsáhlé stavební činnosti. V rozhodnutích správních orgánů obou stupňů nebyly uplatněné námitky přezkoumatelným způsobem vypořádány. I přes tento fakt městský soud odůvodnění správních orgánů v zásadě pouze převzal.

[21] V uvedených námitkách zdejší soud stěžovatelům přisvědčil.

[22] Z označených ustanovení územního plánu vyplývá, že „*Ve stabilizovaném území není stanovena míra využití území; z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti.*“ (příloha č. 1, oddíl 8, odst. 3 změny územního plánu), resp. že „*Stabilizované území je zastavitelné území, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj.*“ (oddíl 16, odstavec 37 téže přílohy).

[23] Jak přitom vyplývá z obsahu správního spisu, stěžovatelé v územním řízení a následně v odvolacím řízení (srov. např. rozsáhlou argumentaci stěžovatelů na stranách 9 až 11 odvolání) konstantně poukazovali na nesplnění uvedených podmínek stanovených v územním plánu pro stabilizované území, do kterého má být stavba umístěna. Mj. uváděli, že území, do kterého má být stavba umístěna, je územím stabilizovaným, ve kterém je možno provádět pouze zachování, dotvoření a rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Předmětnou stavbu však nelze označit za zachování, dotvoření nebo rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Z důvodu, že území je kompozičně dotvořeno, nelze uvažovat o dotvoření struktury. Rehabilitací by pak bylo možno rozumět znovunavrácení funkcí stávajícím objektům. Za rehabilitaci nelze považovat odstranění dosavadní dvoupodlažní budovy (mateřské školy, resp. jeslí) a její nahrazení předmětnou rozsáhlou stavbou. Územní plán nadto zapovídá provádět v daném území rozsáhlou stavební činnost, resp. významný rozvoj.

[24] Správní orgány se však jejich argumentací řádně nezabývaly. Stavební úřad k ní v rozhodnutí v podstatě uvedl, že stavba je v souladu s územním plánem (stavba je umístěna v polyfunkčním území SV – všeobecně smíšené, ve kterém není stanovena míra využití území), jehož obsah shrnul, a dále uvedl, že „*Není zřejmé, zda území dotčené stavbou je tzv. stabilizované, neboť stabilizovaná území nejsou ve výkresech územního plánu vyznačena. V pojmech vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy není specifikováno, co je rozsáhlá stavební činnosti či významný rozvoj. Z tohoto hlediska nelze rozpor s územním plánem potvrdit.*“ Nutno dodat, že na jiném místě územního rozhodnutí stavební úřad uvedl, že „[ú]*zemí, na které stavba navazuje, je podle územně plánovací dokumentace stabilizované, tedy významný rozvoj území nelze předpokládat*“.

[25] Žalovaný pak považoval uvedené odůvodnění v územním rozhodnutí za dostatečné. Zopakoval, že stavba je umístěna v polyfunkčním území SV – všeobecně smíšené, ve

kterém není stanovena míra využití území. Dodal, že stavba je umístěna do stabilizovaného území, které je definováno jako „*zastavitelné území, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj.*“ Obecně uvedl, že ve stabilizovaném území není stanovena míra využití území (z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti), k čemuž bez dalšího dodal, že „*To však neznamená, že by v něm nesmělo docházet k zástavbě nezastavených pozemků, či k náhradě menších stávajících objektů většími. Výrazy „rozsáhlá stavební činnost“ či „významný rozvoj“ nejsou v pojmech příslušných právních předpisů definovány, v tomto případě je však předmětem záměru jedna budova, která nahradí již nefunkční stavbu bývalé občanské vybavenosti. Vzhledem k uvedeným skutečnostem odvolací orgán konstatuje, že záměr je s územním plánem v souladu.*“

[26] Z odůvodnění správních rozhodnutí tedy nevyplývá, z jakého důvodu lze předmětnou stavbu považovat za „*zachování*“, „*dotvoření*“, či „*rehabilitaci*“ stávající urbanistické struktury. Správní orgány ani nevyložily obsah uvedených pojmů, aby mohly řádně posoudit, zda pod ně lze předmětný záměr podřadit (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 - 58, ze dne 26. 9. 2007, č. j. 5 As 78/2006 - 95, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 As 19/2009 - 103 atp.). Stavební úřad si nebyl jistý ani tím, zda se jedná o stabilizované území, žalovaný pak sice shledal, že se o takové území jedná, uplatněné námitky však řádně nevypořádal. Nedostatečně pak správní orgány odůvodnily rovněž námitky poukazující na nemožnost „*rozsáhlé stavební činnosti*“ v dané lokalitě, resp. nemožnost jejího „*významného rozvoje*“ ve smyslu shora citovaných ustanovení územního plánu.

[27] Jak správně uváděli stěžovatelé, namísto původní stavby o 2 podlažích (se zcela jinou funkcí) bude umístěn dům o 12 podlažích, jehož zastavěná plocha má činit 2 337 m^2, což převyšuje zastavěnou plochu několika velkých panelových domů v blízkém okolí atp. Bylo proto lze očekávat, že se správní orgány budou (na základě uplatněných námitek) důkladně zabývat tím, proč nelze stavbu považovat za „*rozsáhlou stavební činnost*“, resp. proč její realizací nedojde k „*významnému rozvoji*“ dané lokality. Takto však správní orgány nepostupovaly.

[28] Jinými slovy, z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, na základě čeho správní orgány dospěly k závěru, že předmětná stavba (obytný soubor o dvou částech, se společnými dvěma podzemními podlažími propojenými rampou, rozdělený na sekce A až E, z nichž některé budou mít dvanáct podlaží, o celkové hrubé podlažní ploše téměř dvanáct tisíc metrů čtverečních a o zastavěné ploše více než dva tisíce metrů čtverečních, obsahující více než 100 bytů, 145 parkovacích stání atp.), nebude uvedené limity stanovené v územním plánu překračovat. Odůvodněním, které v rozhodnutích uvedly správní orgány, by bylo možno odůvodnit umístění v podstatě jakékoliv stavby do daného území. Umožňuje-li však územní plán stavbu umístit pouze za splnění určitých podmínek, je třeba, aby se správní orgán důkladně zabýval tím, zda tyto byly v daném konkrétním případě splněny. Stejně tak je třeba, aby správní orgán vypořádal námitky, ve kterých účastníci řízení splnění stanovených podmínek zpochybňují. Jen tak může jeho rozhodnutí při následném soudním přezkumu obstát.

[29] Nedostatečnou shledal zdejší soud i argumentaci správních orgánů stran umístění stavby do území s ochranou zeleně (strana 12 odvolání stěžovatelů). Stěžovatelé v průběhu správního řízení namítali, že obytný soubor nelze do daného území umístit, neboť pozemky, na kterých má být postaven, jsou ve výkresu č. 31 územního plánu zaneseny jako území se zvýšenou ochranou ploch zeleně. Stavební úřad k takovým tvrzením uvedl v zásadě pouze tolik, že vyznačená plocha zvýšené ochrany zeleně je pouze směrným prvkem, nikoliv závazným prvkem, přičemž dotčený orgán ve svém stanovisku neuvedl žádnou podmínku ochrany zeleně. Žalovaný pak uvedl, že ačkoliv dané území je ve směrné části územního plánu označeno jako území se zvýšenou ochranou zeleně, neznamená to, že do něj nemůže být umístěna stavba, jejíž funkční využití je v souladu se závaznou částí územního plánu.

[30] Správní orgány tak fakticky postupovaly jako by daný regulativ byl pro věc bez významu, neboť je obsažen nikoliv v závazné, nýbrž ve směrné části územního plánu. Městský soud pak odůvodnění správních orgánů převzal. Jak však vyplývá např. z rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 41/2008 - 201, „*Směrná část územně plánovací dokumentace představuje doprovodnou část závazné části územně plánovací dokumentace a stavební úřad ji musí brát v úvahu, neboť i ona je podkladem rozhodování v území, jak vyplývá ze stavebního zákona. Může se však od ní z racionálních a legitimních důvodů odchýlit, pokud zdůvodní svůj způsob řešení, zejména s ohledem na požadavky závazné části a smysl a účel obsahu územně plánovací dokumentace.* [...] *Pokud tak neučiní, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze seznat, zda také směrná část byla podkladem rozhodování v území, či zda ji stavební úřad ignoroval. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 - 62, dostupné na www.nssoud.cz, v němž byl vyjádřen právní názor, že z obsahu stavebního zákona jasně plyne, že podkladem územního rozhodnutí je celá územně plánovací dokumentace, bez ohledu na to, zda se jedná o její závaznou či směrnou část a také na usnesení ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 Ao 2/2007 - 42, dostupné na www.nssoud.cz.*“ Nutno dodat, že náležité odůvodnění bylo namístě již z toho důvodu, že předmětná stavba na rozdíl od stavby původní zabírá násobně větší plochu zeleně, na což stěžovatelé rovněž v řízení upozorňovali.

[31] Důvodná je rovněž námitka, že správní orgány řádně nezdůvodnily splnění podmínek pro výjimečnou přípustnost umístění dané stavby (strana 13 odvolání stěžovatelů). Stěžovatelé poukazovali na to, že stavba je umísťována do území všeobecně smíšeného, které je podle přílohy č. 1, oddílu 4, odstavce 2a změny územního plánu územím sloužícím „*pro umístění polyfunkčních staveb nebo kombinaci monofunkčních staveb pro bydlení, obchod, administrativu, kulturu, veřejné vybavení, sport a služby všeho druhu, kde žádná z funkcí nepřesáhne 60 % celkové kapacity území vymezeného danou funkcí.*“ Dle stejného ustanovení pak v případech, kdy přesáhne jedna z funkcí 60 % celkové kapacity území vymezeného danou funkcí (jako je tomu v nyní projednávaném případě), jde o stavbu „*výjimečně přípustnou*“. Podle části II, odstavce 1.1. Metodického pokynu k Územnímu plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy pak platí, že „*výjimečně přípustnou*“ stavbou je stavba, která „*nemusí zcela odpovídat hlavní funkční náplni v území. Jde o funkce, jejichž poloha, množství a kapacita může charakter území narušit. Jejich umístění je vždy nutno individuálně posuzovat ve vztahu k místním podmínkám*.“

[32] Z odůvodnění správních rozhodnutí nelze dovodit, že by výjimečná přípustnost stavby ve smyslu výše uvedeného byla zkoumána.

[33] Stavební úřad na straně 17 rozhodnutí k tomu uvedl pouze, že „*Vzhledem k značně převyšující bytové funkci je nutno v území všeobecně smíšeném záměr posuzovat jako výjimečně přípustný.*“ Žalovaný pak k odvolací námitce, ve které stěžovatelé poukazovali na absenci zdůvodnění přípustnosti dané stavby a na související judikaturu, v rozhodnutí o odvolání uvedl, že stavební úřad výjimečnou přípustnost stavby řádně posoudil na straně 17 rozhodnutí. Dále pak žalovaný sdělil, že navrhovaná budova bude z převážné části využívána pro bydlení, což je nejpříznivější funkce z možností daných územním plánem na ploše všeobecně smíšené.

[34] Ačkoliv lze souhlasit s tím, že bytová stavba může mít jiný dopad na území než jiné stavby (např. stavby určené pro obchod, výrobu atp.), nevyplývá z dané argumentace, že by byly zkoumány místní podmínky ve smyslu výše uvedeného. Bytová stavba sice může být z určitého hlediska považována za nejpříznivější, z jiného hlediska (např. z hlediska velkého nárůstu související dopravy způsobené obyvateli nového bytového domu, z hlediska zalidnění daného území atp.), však může mít zcela rozdílný dopad na dané území. Dostatečné odůvodnění by bylo lze očekávat i z toho důvodu, že Městská část Praha 8, jejíž stanovisko byl stavební úřad z důvodu výjimečné přípustnosti stavby povinen si vyžádat, vyjádřila se stavbou nesouhlas. I přes tuto skutečnost ovšem městský soud nedostatečnou argumentaci správních orgánů označil za dostatečnou a přezkoumatelnou.

[35] Lze tedy uzavřít, že námitky stěžovatelů poukazující na rozpor s územně plánovací dokumentací, resp. s územním plánem nebyly vypořádány v souladu se shora citovanou judikaturou. Správní orgán I. stupně se uplatněnými námitkami vznesenými v územním řízení zabýval nedostatečně a žalovaný toto jeho pochybení v rámci odvolacího řízení (ke zcela konkrétním námitkám stěžovatelů) nenapravil. I jeho povinností přitom bylo řádně vypořádat uplatněné námitky, popř. napravit vady v řízení před správním orgánem I. stupně (§ 89 odst. 2 a § 90 správního řádu). Městský soud pak nedostatečnou argumentaci správních orgánů (bez náležitého vlastního doplnění) převzal a odůvodnil jí nedůvodnost žalobních námitek (ve kterých stěžovatelé poukazovali na nedostatečnost a nesprávnost argumentace správních orgánů). Takový postup nemohl zdejší soud aprobovat. Již z tohoto důvodu bylo nutno shledat důvodnost kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 Azs 28/2016 - 31, či ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 Azs 12/2016 - 28).

[36] Uvedené závěry lze vztáhnout i na vypořádání dalších námitek ze strany městského soudu a žalovaného.

[37] Stěžovatelé v kasační stížnosti dále namítali, že ve správním řízení (a rovněž v žalobě) upozorňovali na nedostatečné vypořádání námitek poukazujících na porušení zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti postupů správních orgánů.

[38] V této souvislosti poukazovali na několik dřívějších rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného, zejména pak na rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (tj. žalovaného v nyní projednávané věci) ze dne 17. 8. 2004, č. j. MHMP/73590/2004/OST/No, kterým dříve nepovolil na daném místě umístění šestipodlažní bytové budovy, a to mj. z důvodu, že odporuje urbanisticko-architektonickým požadavkům na řešení území. K tomu

stěžovatelé citovali z označeného rozhodnutí. Mj. citovali argumentaci žalovaného v označeném rozhodnutí, který v něm uvedl, že šestipodlažní dům lze „*obtížně pokládat za pozvolný přechod od sídlištní zástavby k zástavbě rodinné* [...].“ Tento dům „*ztrácí vztah k jižní rodinné zástavbě, od níž se liší o 3 - 4 podlaží výškou i svým celkovým objemem*“. Stěžovatelé tedy poukazovali na fakt, že žalovaný nepovolil umístění podstatně menšího domu, což zdůvodnil mj. absencí vazby na stávající zástavbu, resp. jeho výškou a objemem. Stěžovatelé v této souvislosti rozporovali i názor stavebního úřadu, že důvodem pro vydání negativního rozhodnutí ve věci předchozího záměru nebyla velikost stavby.

[39] Jak vyplývá z rozhodnutí stavebního úřadu, ten k argumentaci stěžovatelů uvedl, že důvodem vrácení věci k novému projednání nebyla velikost řešeného projektu, nýbrž formální nedostatky a nevypořádání všech námitek (k tomu ovšem viz stěžovateli citovanou část daného rozhodnutí). Žalovaný se pak k dané otázce vznesené stěžovateli na stranách 4, 5, 8 a 9 odvolání nevyjádřil vůbec. Těmito tvrzeními, které byly uvedeny na několika místech v žalobě, se pak nezabýval ani městský soud, jak stěžovatelé správně připomínají v kasační stížnosti.

[40] Zdejší soud v obecné rovině dodává, že dřívější nepovolení umístění určité stavby samozřejmě automaticky nevyvolává nemožnost vydání územního rozhodnutí pro jinou stavbu. Povinností správních orgánů (tím spíše žalovaného ke zcela konkrétní odvolací námitce) je však uvést, z jakých důvodů lze nyní posuzovanou stavbu (na rozdíl od stavby dříve nepovolené) umístit. Jen tak lze posoudit, zda došlo či nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti postupů správních orgánů.

[41] Stěžovatelé dále namítali, že stavba nerespektuje požadavky na zachování pohody bydlení, kvality prostředí a hodnoty území a došlo tak k porušení § 90 stavebního zákona a čl. 4 odst. 1, čl. 22 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[42] Podle § 90 písm. c) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad mj. posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území.

[43] Podle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. platí, že „[p]*ři umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na dráhách.*“

[44] Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. „[v] *souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezování pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umisťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.*“

[45] Nejvyšší správní soud i zde souhlasí se stěžovateli, že argumentaci správních orgánů stran pohody bydlení nelze označit za dostatečnou a přezkoumatelnou, a městský soud jí proto nemohl bez dalšího převzít.

[46] Jak vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, který byl zveřejněn i ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 850/2006 Sb.: „*Pohodou bydlení*“ *lze podle jedné z možných definic, která se snaží tento pojem kategorizovat subjektivně, rozumět takový stav, kdy někdo bydlí v klidu, spokojeně, příjemně a šťastně (viz Marek Hanák, Pohoda bydlení, Právní rádce - internetová verze, 28. 4. 2005, http://pravniradce.ihned.cz/). Z objektivistického úhlu pohledu lze „pohodou bydlení“ rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech (z obdobně pojaté definice vychází ve své praxi Ministerstvo pro místní rozvoj, viz Marek Hanák, cit. dílo). Nejvyšší správní soud se ve svém výkladu legálního pojmu „pohoda bydlení“ přiklání k druhé z výše nastíněných definic, tedy definici objektivistické, která lépe odpovídá ústavním principům zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod), nicméně podotýká, že správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat* [...].“ Z citovaného rozsudku dále vyplývá, že ani skutečnost, že jsou dodrženy limity zdravého životního prostředí, neznamená, že jsou automaticky splněny požadavky na pohodu bydlení. Povinností správních orgánů je se řádně vypořádat s konkrétními tvrzeními účastníků o porušení pohody bydlení, a to i přes fakt, že stanoviska dotčených orgánů jsou kladná. Posouzení, zda stavba nepřípustně snižuje pohodu bydlení, není otázkou obsahu závazných stanovisek, nýbrž je věcí autonomního posouzení stavebním úřadem po zhodnocení všech relevantních okolností. Uvedené závěry pak přebírá i pozdější judikatura zdejšího soudu, srov. např. rozsudek ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012 - 113, a na něj navazující judikaturu.

[47] Nejvyšší správní soud z rozhodnutí stavebního úřadu zjistil, že ten námitky stěžovatelů (poukazující na ohrožení pohody bydlení z důvodu navýšení hlukové a emisní zátěže, zhoršení světelných podmínek, dalšího znečištění ovzduší, snížení doby oslunění atp.) vypořádal obecnou citací definice pohody bydlení vyňaté z citovaného rozsudku č. j. 2 As 44/2005 - 116 a dodal, že „*Vzhledem k tomu, že budou splněny odstupové vzdálenosti a stanoviska a vyjádření dotčených orgánů jsou kladná, nemůže záměr narušit a zhoršit životní podmínky. Z hlediska ochrany veřejného zdraví byl návrh kladně projednán s Hygienickou stanicí hl. m. Prahy*“. I na stranách 16 a 17 odvolání uplatnili stěžovatelé řadu námitek týkajících se narušení pohody bydlení (z důvodu navýšení hlukové a emisní zátěže, zhoršení světelných podmínek, dalšího znečištění ovzduší, snížení doby oslunění atp.), které dále konkretizovali (např. ve vztahu k hlukové zátěži stěžovatelé poukazovali na to, že, předmětné území je již v současné době nadlimitně zatíženo hlukem, a nelze proto do něj umísťovat další stavby). Žalovaný tyto námitky však v podstatě vypořádal poukazem

na (nedostatečné) odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, resp. stanoviska dotčených orgánů.

[48] Správní orgány se tedy řádně nezabývaly namítaným porušením pohody bydlení, resp. uplatněnými námitkami. Pouze konstatovaly, že jsou dodrženy odstupové vzdálenosti a vyjádření dotčených orgánů jsou kladná. Správní orgány neprovedly (ačkoliv odkázaly na rozsudek č. j. 2 As 44/2005 - 116) uvedeným rozsudkem požadované zkoumání intenzity narušení jednotlivých činitelů ovlivňujících pohodu bydlení samostatně i ve vzájemných souvislostech. Ani odkaz správních orgánů na závazná stanoviska dotčených orgánů sám o sobě nepostačí (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015 - 24, ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 As 95/2012 - 131, či ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009 - 163). Stejně tak nezohlednily specifika dané oblasti. Ostatně na ty poukazoval zdejší soud již v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 As 35/2016 - 38, který se rovněž týkal stěžovatelů. Výše požadované důkladné vypořádání uplatněných námitek bylo o to naléhavější, že správním orgánům bylo známo, že v daném území má být umístěno několik dalších bytových domů (např. bytové domy P., investor Troja Real a.s.), které dané území logicky dále zatíží (např. právě hlukem).

[49] Stěžovatelé dále brojili proti závěrům správních orgánů o urbanisticko-architektonické vhodnosti umísťované stavby. Podle § 90 písm. b) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu mj. s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území. Podle čl. 13 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hm. m. Prahy, „*U staveb umísťovaných do prostředí již existující zástavby musí urbanistické a architektonické řešení vhodným způsobem reagovat na charakter a strukturu této zástavby.*“ Stěžovatelé na stranách 3 až 8 odvolání namítali, že stavba je svým hmotovým uspořádáním v daném území zcela novým prvkem a nadto má mít poměrně velkou zastavěnou plochu a zároveň i velkou výšku, přičemž má být umístěna do zástavby, které je budova spojující obě tyto charakteristiky zcela cizí (stávající rodinné domy a stavby občanské vybavenosti mají velkou zastavěnou plochu a jsou nízké; stávající panelové domy jsou vysoké a mají malou zastavěnou plochu). Správní orgán však i přesto předmětnou stavbu (která má mít celkem dvanáct podlaží) označuje za prvek „*zjemňující strohé funkcionalistické sídliště*“, který bude vytvářet „*vhodný přechod*“ mezi zástavbou panelových a rodinných domů. Lze souhlasit se stěžovateli, že lze pochybovat (za situace, kdy správní orgán své závěry ani řádně neodůvodňuje) o tom, zda objekt, který má větší zastavěnou plochu než rodinné domy a má více nadzemních podlaží než bytové domy, tyto svým objemem a výškou zjemňuje a tvoří mezi těmito žádoucí přechod. Náležité odůvodnění bylo na místě již z toho důvodu, že žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí č. j. MHMP/73590/2004/OST/No šestipodlažní budovu označil za nesouladnou s architektonicko-urbanistickou povahou daného místa. Aby se správní uvážení vyjádřené v nyní přezkoumávaných rozhodnutích nedostalo do kolize se zásadou legitimního očekávání a zásadou logického uvažování, je třeba, aby bylo náležitě odůvodněno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 - 43, ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 - 48, ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Afs 69/2012 - 240, či ze dne 6. 4. 2017, č. j. 2 Azs 36/2017 - 33). Takto však správní orgány nepostupovaly, přičemž městský soud jejich závěry i v tomto ohledu bez dalšího přebírá.

[50] Městskému soudu je dále nutné vytknout i jeho tvrzení o nepřípustnosti žalobci vznesené námitky stran shromažďování komunálního odpadu vně budovy (neboť jimi

vlastněné bytové jednotky přímo nesousedí s pozemkem, na kterém bude dané zařízení umístěno, a nejsou proto dotčeni na svých právech).

[51] Zdejší soud přitakává stěžovatelům v tom, že imise z přístřešku pro umístění komunálního odpadu (ve kterém bude shromažďován komunální odpad ze všech více než 100 bytů), jež má být podle územního rozhodnutí umístěn vně dané stavby, se mohou šířit i na pozemky v blízkém okolí. Jinak řečeno, nelze vyloučit, že i vlastníci dalších nemovitostí v blízkém okolí předmětné stavby (vč. stěžovatelů) mohou být dotčeni umístěním zařízení na shromažďování komunálního odpadu vně budovy. Podpůrně lze poukázat na konstantní judikaturu týkající se definice účastníků územního řízení, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno [§ 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona]. Slovy zdejšího soudu: „*Rozhodující je tedy posouzení, zda stěžovatel je vlastníkem sousedních pozemků a zda může být jeho vlastnické právo územním rozhodnutím přímo dotčeno, přičemž je nutné zdůraznit, že ústavně konformním výkladem citovaného ustanovení je pouze výklad extenzivní (srov. nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04). První předpoklad je třeba vykládat v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, tak, že sousedním pozemkem není pouze pozemek mající společnou hranici s pozemkem, na kterém má být stavba realizována (tzv. mezující pozemek), nýbrž je sousedství třeba chápat šířeji, neboť účinky stavby se neprojevují jen v hranicích stavebního pozemku. Sousední nemovitostí se rozumí i pozemek, který s plánovanou stavbou bezprostředně nesousedí, ba dokonce může být od stavby i značně vzdálen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014 - 41). Druhým předpokladem pro naplnění definice účastníka řízení je potence plánované stavby přímo se dotknout vlastnického práva či jiného práva stěžovatele k pozemku nebo stavbě. Vymezení okruhu účastníků územního řízení vyžaduje s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejrůznějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejrůznějšího druhu. K přímému dotčení může dojít zejména v důsledku imisí. Těmi se obecně rozumí „výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického práva nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům“ a typicky spočívají v dotčení hlukem, prachem, pachem, kouřem, světlem či vodou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č j. 7 As 17/2013 - 25, publ. pod č 2932/2013 Sb. NSS).*“ (rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 As 3/2016 - 54).

[52] Nutno dodat, že stavební úřad námitky stěžovatelů poukazující na to, že podle čl. 50 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy lze zařízení pro shromažďování komunálního odpadu umístit mimo dům pouze v případech, kdy „*v domě nelze vymezit prostor pro vlastní zařízení na shromažďování komunálního odpadu*“, vypořádal tak, že na pozemku p. č. X v k. ú. T. je navržen přístřešek na odpad, tudíž je stavba v souladu s vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Žalovaný pak k obdobné odvolací námitce pouze poukázal na snazší dostupnost pro obyvatele domu a pro vozidla zajišťující odvoz odpadu. Jádro argumentace správních orgánů se ovšem míjí s námitkou poukazující na porušení čl. 50 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, podle něhož lze takové zařízení umístit mimo dům pouze v případech, kdy v domě nelze vymezit prostor pro vlastní zařízení na shromažďování komunálního odpadu.

[53] Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s tím, jak se žalovaný a následně městský soud vypořádali s námitkou o porušení výše citovaného § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Městský soud (podobně jako žalovaný) pouze kuse uvedl, že daná vyhláška nemá na území hlavního města Prahy platnost, neboť tam platí vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Stěžovatelé však poukazovali na to, že vyhlášku č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy lze na území hlavního města Prahy aplikovat subsidiárně. Městský soud (a ani žalovaný) se však takovou námitkou nezabýval. Je třeba doplnit, že stavební úřad ve svém rozhodnutí připustil subsidiární aplikaci vyhlášky č. 501/2006 Sb. (v případech, kdy nelze aplikovat vyhlášku č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy).

[54] Obdobnými vadami trpí rozsudek městského soudu a rozhodnutí správních orgánů i ve vztahu k vypořádání dalších námitek.

[55] Stěžovatelé důvodně namítali, že městský soud se nevypořádal s jejich poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 11 Ca 250/2011 (ze kterého stěžovatelé dovozovali, že správní orgány nesprávně posoudily otázku protilehlých stěn a od toho se odvíjející odstupovou vzdálenost mezi jednotlivými objekty). Městský soud se rovněž nevypořádal s poukazem žalobců na nesprávně určenou výšku stěny domu č. p. X, což stěžovatelé dokládali Technickou zprávou Ing. J. R., CSc. Ani relevantností této zprávy se městský soud nezabýval. Ve vztahu k dalším námitkám týkajícím se odstupových vzdáleností pak městský soud (poměrně složité a nepřehledné) závěry správních orgánů pouze přebírá a nevypořádává jádro argumentace stěžovatelů. I v tomto ohledu tedy nelze jeho odůvodnění považovat za řádné. Ani z rozhodnutí správních orgánů pak nelze jednoznačně dovodit, zda byly či nebyly dodrženy stanovené odstupové vzdálenosti ve smyslu čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, který stanoví „*jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 3 až 6. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umísťované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.*“ Stěžovatelé např. poukazovali na to, že námitku o nedodržení odstupové vzdálenosti mezi domem na ulici X [ve kterém bydlí žalobce c)] a západní částí umísťovaného domu, v rámci níž namítali, že výška stěny této západní části je 30,7 m, a proto by měl být zachován minimálně stejně velký odstup (čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy), žalovaný vypořádal s tím, že z „nezpochybnitelných čísel“ vyplývá, že výška stěny je 26,04 m. Z jakých nezpochybnitelných čísel žalovaný čerpal a z jakých důvodů je třeba považovat výšku uváděnou stěžovateli za nesprávnou, z odůvodnění jednoznačně dovodit nelze. Ani závěry správních orgánů o tom, že není třeba, aby byly zachovány odstupové vzdálenosti mezi jednotlivými částmi umísťované stavby, nelze s ohledem na obsah námitek považovat za řádně odůvodněné. I v námitkách poukazujících na nepřezkoumatelnost závěrů týkajících se odstupových vzdáleností tedy zdejší soud stěžovatelům přisvědčil. Městský soud i zde převzal nedostatečnou argumentaci správních orgánů.

[56] Přehlédnout nelze ani způsob, jakým městský soud vypořádal námitky poukazující na nutnost nového komplexního posouzení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Stěžovatelé v odvolacím řízení (jakož i v žalobním řízení) namítali, že ve zjišťovacím řízení byla posuzována jiná než aktuálně umísťovaná stavba (závěr zjišťovacího řízení se týká stavby o zastavěné ploše 2 177 m^2 a v územním řízení bylo

povoleno umístění stavby o zastavěné ploše 2 337 m^2). Stejně tak stěžovatelé namítali, že je nerozhodné, jak podstatnou či nepodstatnou změnou záměr prošel, neboť výjimky z nutnosti posouzení záměru se vztahují výhradně k záměrům již realizovaným. Podle stěžovatelů bylo nutno na posuzovaný záměr hledět jako na záměr nový, kterýžto podléhá komplexnímu posouzení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Tyto námitky žalovaný (a následně městský soud) vypořádal v podstatě s poukazem na písemnost odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 13. 2. 2012, sp. zn. S-MHMP-0114203/2012/OOP/VI, resp. v ní uvedenou argumentaci, že původní závěry zjišťovacího řízení zůstávají v platnosti. Takové vypořádání ovšem opět zcela míjí jádro námitek stěžovatelů, kteří mj. namítali, že výjimky z nutnosti posouzení záměru se vztahují výhradně k záměrům již realizovaným (což v daném případě podle nich splněno není), resp. poukazovali na nutnost nového komplexního posouzení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Obdobně byla vypořádána i námitka poukazující na neurčitost výroku územního rozhodnutí (z důvodu, že v něm chybí konkrétní specifikace grafické přílohy – datum jejího vydání, autor, specifická značka atp.). Žalovaný v podstatě uvedl pouze tolik, že účastníci územního řízení podali velké množství námitek, což nekoresponduje s jejich tvrzením, že nevěděli, podle jaké dokumentace má být stavba umístěna. Žalovaný se však výslovně nevěnoval tomu, zda výrok, tak jak je konstruován, je či není neurčitý. Neuvedl, zda podle jeho názoru postačí, že grafická příloha nebyla v rozhodnutí o umístění stavby identifikována dnem jejího vydání, číslem jednacím atp. K tomu se explicitně i přes konkrétní námitky (ve kterých stěžovatelé poukazovali i na dřívější rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 A 115/2012 - 57 týkající se neurčitost výroku rozhodnutí o umístění stavby) nevyjádřil ani městský soud.

[57] Z výše uvedených důvodů nemůže rozsudek městského soudu obstát. Jelikož (s ohledem na popsané vady v řízení před žalovaným) by městský soud v novém řízení nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí žalovaného zrušit, Nejvyšší správní soud současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil i rozhodnutí žalovaného (rozhodnutí o odvolání) a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém výše vytčené vady napraví [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.]. Ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu zdejší soud nepřistoupil z důvodu, že žalovaný jako nadřízený správní orgán je oprávněn nahradit nedostatečnou či vadnou argumentaci správního orgánu I. stupně. Jak totiž vyplývá z konstantní judikatury zdejšího soudu, územní řízení v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek (skládající se z řízení před orgánem prvého stupně a odvolacím orgánem). Projevem této jednoty je např. i to, že odvolací orgán může doplnit či pozměnit prvostupňové rozhodnutí, přičemž pro účastníky řízení je závazné až toto druhostupňové rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 2 A 10/2002 - 269, publikovaný pod č. 280/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 6. 2007, č. j. 8 As 30/2006 - 88, či rozsudek téhož soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 - 239, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 1 As 227/2016 - 54 atp.). Žalovaný se tedy bude (při respektování výše uvedeného) důkladně zabývat uplatněnými odvolacími námitkami stěžovatelů a jeho závěry naleznou srozumitelný a přezkoumatelný odraz v odůvodnění rozhodnutí.

[58] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že si je plně vědom důsledků svého rozhodnutí [mj. i pro žadatele o umístění předmětné stavby, tj. pro osobu zúčastněnou na řízení LIII)]. S ohledem na výše uvedené vady však zdejší soud nemohl postupovat jinak. Požadavek řádného odůvodnění je nutno vztáhnout na každé správní rozhodnutí. To platí tím spíše, když je do daného stabilizovaného území umísťován předmětný bytový komplex

s více než 100 byty, 145 parkovacími stáními, se zastavěnou plochou více než dva tisíce metrů čtverečních a o celkové hrubé podlažní ploše téměř dvanáct tisíc metrů čtverečních.

[59] Z důvodu, že zdejší soud rozhodl ve věci (tj. o kasační stížnosti) bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a učinění dalších nezbytných procesních úkonů (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Ads 203/2016 - 44, ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 80/2015 - 25, ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 121/2014 - 38), nebylo třeba zabývat se návrhem osoby zúčastněné na řízení LIII) na zrušení usnesení, kterým byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud z procesní opatrnosti dodává, že setrvává na závěru o správnosti přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nález Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. II. ÚS 310/04, na který uvedená osoba poukazovala, byl zdejšímu soudu při rozhodování znám, soud však podle něj nepostupoval s ohledem na konkrétní okolnosti nyní projednávané věci a obsah označeného nálezu. Označený nález byl vydán z důvodu podstatných vad v řízení před Krajským soudem v Brně, kterému Ústavní soud primárně vytkl, že za osobu zúčastněnou na řízení nepovažoval účastníka daného správního řízení, že své usnesení o přiznání odkladného účinku neodůvodnil, a že ho řádně nedoručil (což v daném případě splněno není). Zdejší soud dále konstatuje, že právní úprava ukládá správním soudům, aby před rozhodnutím o odkladném účinku vyžádaly vyjádření žalovaného správního orgánu (nikoliv osob zúčastněných na řízení). Srov. § 73 odst. 2 s. ř. s., podle něhož „*Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“ Nejvyšší správní soud přitom nedisponuje pravomocí podávat obecné právní výklady, a proto nemohl vyhovět ani žádosti označené osoby zúčastněné na řízení o podání požadovaného právního výkladu.

[60] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. (ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[61] Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[62] Vzhledem k tomu, že žalobci měli v řízení o žalobě úspěch, mají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Každý z žalobců [tj. žalobce a), b) i c)] uhradil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Z důvodu, že žalobce zastupoval v řízení o žalobě advokát (JUDr. Ondřej Tošner, Ph.D. na základě plné moci), je dále nutno připočíst odměnu za dva úkony právní služby (převzetí věci, sepis žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“], při zohlednění snížení o 20 % ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu (4 960 Kč pro každého žalobce x 3). K tomu je nutno připočíst paušální částku 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je uvedený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí po zaokrouhlení částku 3 251 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen

uhradit ve výše uvedené lhůtě žalobcům a) b) a c) k rukám jejich zástupce za řízení o žalobě částku 30 731 Kč (která náleží žalobcům rovným dílem).

[63] Co se týče řízení o kasační stížnosti, kasační stížnost podali společně žalobce b) a c), tj. stěžovatelé. Stěžovatelé byli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, mají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Každý ze stěžovatelů uhradil soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Z důvodu, že žalobce zastupoval i v řízení o kasační stížnosti advokát (JUDr. Ondřej Tošner, Ph.D. na základě plné moci), je dále nutno připočíst odměnu a náhradu hotových výdajů, a to za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při zohlednění snížení o 20 % ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu (2 480 Kč pro každého žalobce x 2). K tomu je nutno připočíst paušální částku 300 Kč (dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je uvedený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí po zaokrouhlení částku 1 105 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen uhradit ve výše uvedené lhůtě stěžovatelům [žalobcům b) a c)] k rukám jejich zástupce za řízení o kasační stížnosti částku 18 365 Kč (která náleží stěžovatelům rovným dílem).

[64] Jelikož účastníkem řízení o kasační stížnosti byl *ex lege* (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) i žalobce a), rozhodl Nejvyšší správní soud i o jeho nákladech řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2010, č. j. 2 Afs 76/2009 - 81). Žalobce a) v řízení o kasační stížnosti učinil pouze stručné vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas s podanou kasační stížností a upozornil na možné narušení statiky bytových domů. Tato vyjádření učinil nezastoupen advokátem a nepožadoval v něm náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud proto žalobci a) nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[65] Výroky o nákladech ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. V řízení o žalobě ani jedna z osob zúčastněných na řízení neplnila žádnou povinnost, kterou by jí soud uložil. To stejné platí i pro řízení o kasační stížnosti. Náhradu nákladů řízení nepřiznal soud ani osobě zúčastněné na řízení LIII), která v rámci řízení o žalobě i v rámci řízení o kasační stížnosti učinila několik podání. Tato podání totiž nelze považovat za plnění povinností uložených soudem; výsledek kasačního řízení je nadto nutné v zásadě chápat jako neúspěch i uvedené osoby. Soud neshledal ani existenci důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu